

woensdag 18 juli 2018

Alweer een paar dagen hier in Ghana.

Nu voor ons PUM ECG training programma.

Zondag ingevlogen naar Accra, waar we door Augustine, hoofd projects van de National Catholic Secretary, werden opgewacht met een onbescheiden formaat "UNHCR-bak", die met enige moeite op het parkeerplaatsje van Somewhere Nice Hotel werd gemanoeuvreerd.

De rest van de avond werd gevuld met een soliede discussie over enkele zaken aangaande onze projecten in het Fetentaa UNHCR Refugee Camp.

De nacht was kort en zonder ontbijt bezorgde Augustine ons bij het V.I.P. busstation voor de bus naar Sunyani.

De reis was deze keer eens voorspoedig, waarbij het ontbreken van met regelmaat kokende motoren zeker heeft bijgedragen.

Ook het feit dat de op het scherm vertoonde Ghanese soap, voor de kenners die serie waarin een aantal adipeuze Ghanezen elkaar permanent staan af te bekken en af te rossen, pas na enkele uren werd gestart.

De aankleding was gelukkig nog als vanouds: kleurige gordijntjes met wiebelende bolletjes.

Geen idee waarom het vehikel bij mij nog steeds in m'n geheugen staat gegrift als "de hoerenbak"

In Sunyani stond wederom een, dit keer een iets simpeler, UNHCR-wagen klaar met Tony Boateng en Gregory om ons comfortabel naar Sunyani te voeren.

Niet nadat we eerst traditiegetrouw onze behoefte aan friet porc en wat vloeibaars hadden bevredigd in een van onze favoriete etablissementen. Toen "verse voorraad" porc met veel herrie werd

aangevoerd in een pick up, ontspon zich een boeiende discussie over het behandelen van dieren in Nederland en in Ghana.

Vergeet niet dat in Afrika een dier als een varken gewoon een ding is. Geen huisdier. Men vond zelfs dat islamieten met hun slachtrituelen de dieren wel vreselijk netjes tot hun einde brachten. Duidelijk verschil van mening met de publieke mening in Holland. Eyeopener.....

Ben Rose Hotel in Berekum heette ons daarna meer dan hartelijk weer welkom en de maaltijd van onze vaste "cook" Dora was weer smakelijk. Genuttigd mede door een ruime hoeveelheid Ghanese vrienden die weer even naar het hotel kwamen.

In Ghana zit je nimmer alleen.....

De eerste nacht was gelukkig weer van normale lengte, hoogstens verstoord door de gebruikelijke non-muzikale klanken die om 5AM al van de lokale moskee de omgeving in werden geschoten met een pijnlijke overdaad aan decibels.

Went....

Ook dat daarna om 6AM de christelijke concurrent het nodig vindt van de akoestieke ruimte gebruik te maken om een alternatieve boodschap de lucht in te krijsen.

Waarna een commercieel iemand met nog meer herrie medicijnen begint aan te prijzen om te zorgen dat door een te royale prostaat belemmerde urinestraal weer tot volle kracht wordt hersteld.....

Commercie en decibellen gaan hier hand-in-hand.

Tot weer eens de stroom uitvalt.....

Je bent hier, evenals de omgeving, dus vroeg wakker.

Het verschil is, dat wij in het hotel nu mogen beschikken over een bescheiden warme straal douchewater, terwijl de omwonenden zich kuisen tussen de betonnen muurtjes midden onderaan op deze foto.

Gelardeerd met het overal in Afrika bekende beeld van drogend wasgoed.

Dinsdag begon de eerste werkdag. Uiteraard eerst op het balkon het ontbijt met pannenkoekjes. En die verrukkelijke banaantjes. De smaak een pietsie verpest door de poederkoffie, alleen verzacht door een scheutje gecondenseerde melk. Terwijl de malariaprofylaxe de basis tot alles vormt. Je went aan alles....

Het eerste bezoek was meteen het misschien belangrijkste.

We moesten de Holy Family Nursing and Midwifery School voor ons project zien te winnen.

De principal Monica ontving ons gastvrij en begon met kritische vragen die we als team pareerden.

Belangrijk was, zoals we tevoren hadden afgesproken, dat we als team gingen functioneren en presenteren. Ondanks onze "obroni"-Ghanaervaring is de coöperatie met de twee Ghanese nurses onbetaalbaar en "deuropenend"!

Het werkte.

Zonder op details in te gaan was het eerste resultaat een indruk dat Monica echt was geïnteresseerd. We gaan verder.

Zoals alle officiële meetings moest e.e.a. weer worden afgesloten met het soort foto's wat ik zo verafschuw.

Dit is alweer iets beter.....

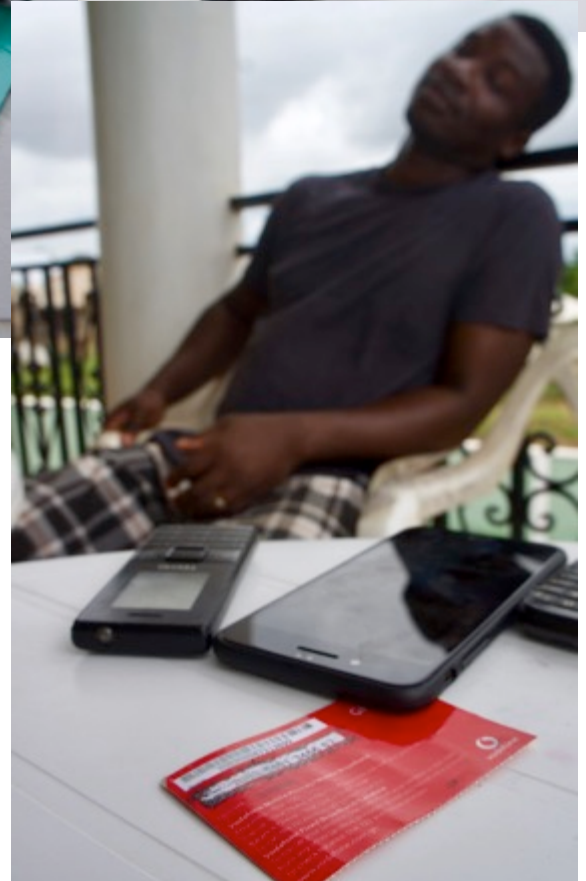

's Middags werd het programma gevuld met een van onze bekende “brown-paper sessies”. Zo genoemd omdat wit papier niet verkrijgbaar was en we gebruik maken van een voorraad pakpapier.

Met afplakband aan de muur bevestigd.

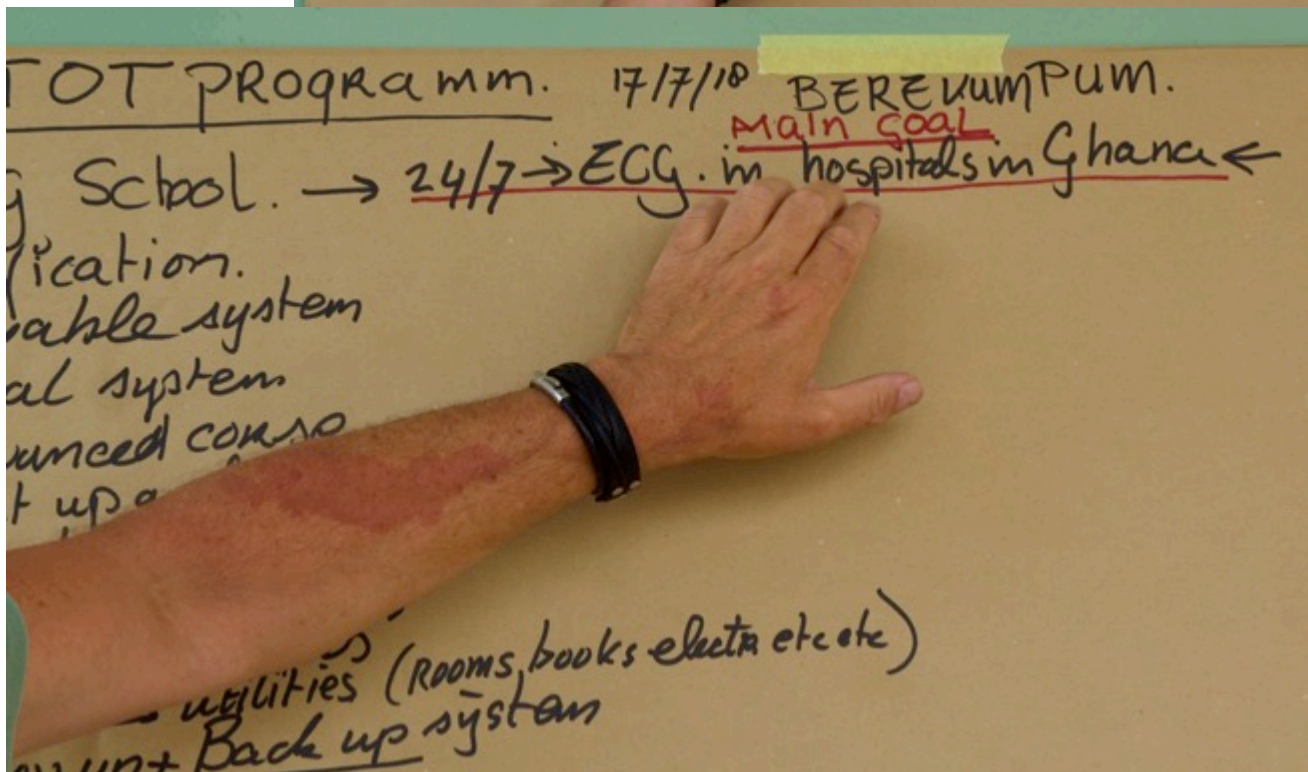
Terwijl alle in Ghana zo “noodzakelijke” ingrediënten al waren klaar gelegd.

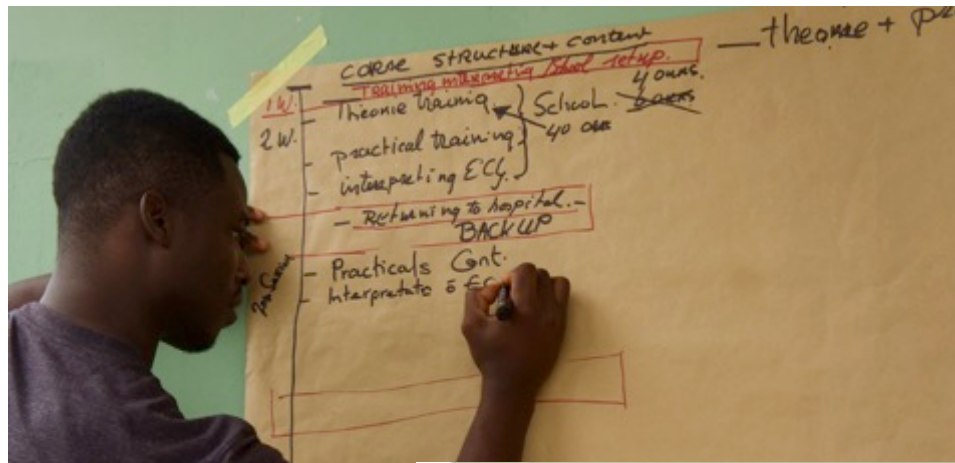

Henk was er klaar voor.
Inhoudelijk laat ik e.e.a. over
aan de officiële rapporten.
Een sfeertekening met
plaatjes.....

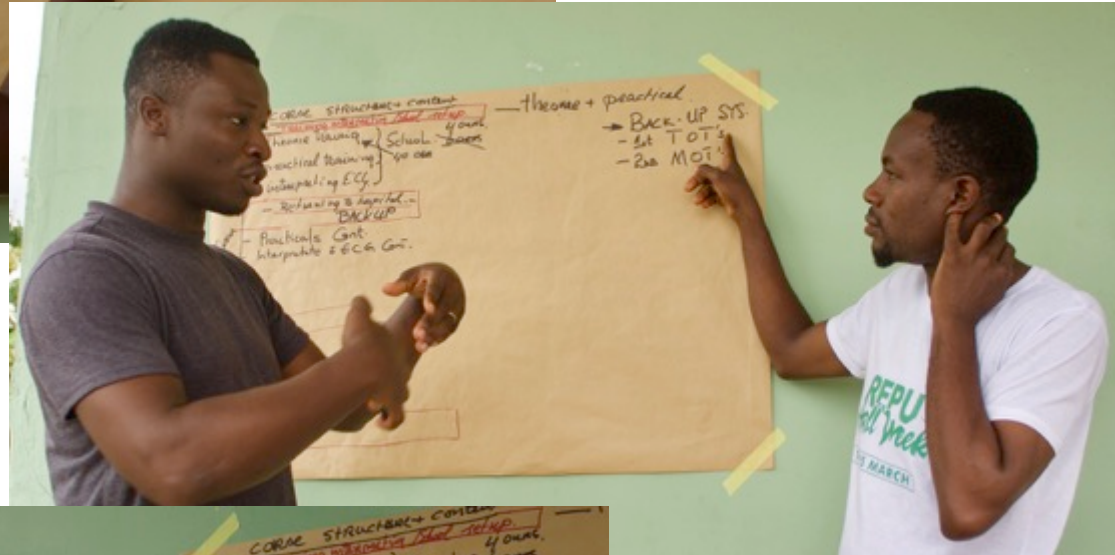
Muziek van Tony werd nu iets
minder noodzakelijk geacht....

De inhoud van de cursus is bediscussieerd. En dus werd de volgende dag de sessie vervolgd met het schema van de cursus, waarbij beide Ghanaese vrienden steeds meer naar voren traden....

Interactie werd steeds prominenter!

Maar enthousiasme was onmiskenbaar aanwezig. Ondanks het feit dat echt reële problemen onomwonden naar voren werden gebracht en moeten worden opgelost.

Een probleem wat niet werd opgelost was dat m'n reserve iPhone niet meer te repareren was, ondanks een reparatiesetje wat ik met vooruitziende blik meende te moeten meenemen. Er zijn belangrijker problemen....

Morgen het eerste bezoek aan twee ziekenhuizen.

Wordt vervolgd.....

donderdag 19 juli 2018

Door de open deur was waarneembaar dat Tony al tot de wakkere wereld was terug gekeerd.
De muziek schalde weer

Vandaag het bezoek aan de ziekenhuizen in Dormaa en Berekum. Dan wil je een klein beetje gekuist ten tonele verschijnen.

Na het gebruikelijke decibelrijke wake up ritueel uit de omgeving was er een klein probleempje met het water.

Met zo'n armetierig straaltje lukt een douche echt niet....

Het verhaal was, dat er een probleem was met een pijpleiding.

Er was een mechanic onderweg.

Kortom 's avonds nog geen water

Buiten werd enthousiast gesjouwd met emmers water.
De oplossing was een originele Afrikaanse
“bucket shower”

Voeg dan nog een royaal gebruik van iets
bacteriedodends als een deodorant toe en pers
dan vier passagiers in de beperkte ruimte van de
door ons deze week geconfisqueerde taxi.

En vind een artistieke wijze uit
om twee veiligheidsriemen in
één slot te bevestigen.
Om als een soort Siamese
tweeling een uurtje het Ghanese
landschap in hoog tempo langs
de ruit te zien schuiven.

De ontvangst in het
Presbyterian Hospital in
Dormaa was als immer:
eerst wordt je een
managementgebouw
binnengeloodst en gaat
iedereen ineens vreselijk
interessant en “druk”
doen terwijl jij voor een
bureau op een bank
wordt gedropt met een
heerlijk koud watertje.

De meeting zelf.

Zoals gebruikelijk niet altijd van zo'n eerste bijeenkomst foto's.

Een samenvatting.

Men was breed vertegenwoordigd. Goed om te zien, want daarmee wordt aangegeven het serieus te willen bespreken.

Een vrouwelijke collega, de kinderarts die we vorig jaar al mochten ontmoeten tijdens het echoën van kinderen met een hartafwijking, was voornamelijk aan het woord.

Zeer gedreven en serieus.

Een belangrijk, ook al door ons bewust gehanteerd, punt is de kwestie van de certificering en accreditatie.

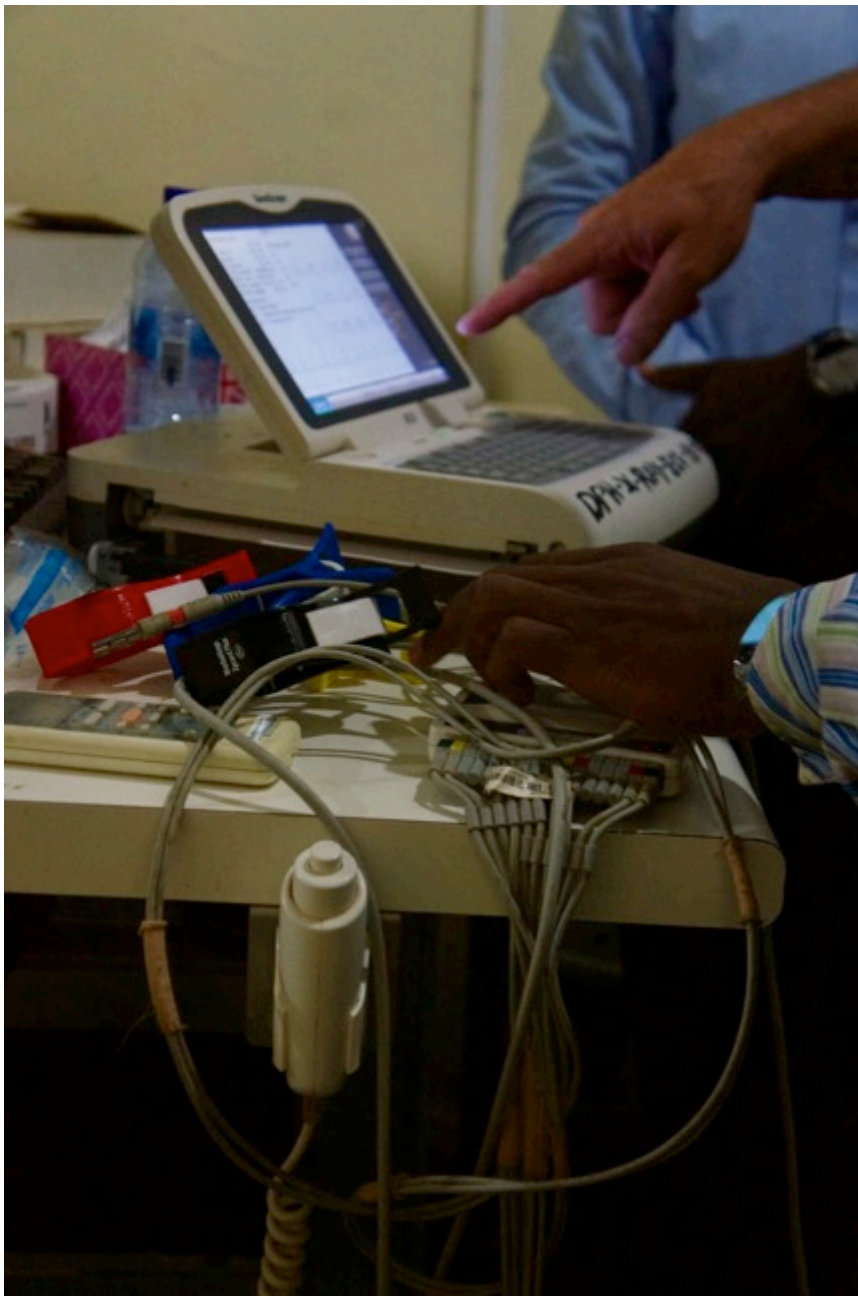
Ook dit ziekenhuis zou dat kunnen dragen.

Zij toonden een langetermijnvisie.

En passant nog even gediscussieerd over die 22 kinderen die wij ruim een jaar daar hebben geëchoed. Kom ik nog op terug.

De verdere inhoud is meer een kwestie voor de reportage na terugkeer.

In dit soort "dagboekjes" wil ik me beperken tot een soort sfeertekening van het werken hier.....

Na deze "intentie verklarende" bijeenkomst, een positief gevoel achterlatend, was er nog even een korte rondleiding langs de aanwezige apparatuur.

Opgesteld in een vroegere röntgenkamer.

Hun spullen zagen er redelijk verzorgd uit. Een opleiding hier ook op dat punt zou nog best zinvol kunnen zijn.....

Terug naar Berekum.
Onderweg nog een
vervoermiddel
tegenkomend waar de
nodige vraagtekens bij
kunnen worden gezet.

Minstens omdat er geen
vliegveldje in de buurt
is?!?!

Holy Family
Hospital in
Berekum.
Ons uitgebreid
bekend.
Ontvangen door
o.a. Sr. Reena en
Frank Gyamfi.

Wat opviel in het gesprek was dat het hospitaal vreselijk graag de leiding in het project wilde krijgen.

Maar daarnaast geen enkel inzicht toonde in hoe dat allemaal zou moeten worden opgezet.

Als je in Afrika dit soort situaties ontwaart, wees altijd beducht dat er een verborgen agenda is, anders dan “what’s in for me”.

Zoek immer naar achterliggende machtsstrijd en conflicten met andere partijen en wees terughoudend met uitspraken voor je het begrijpt.

De contacten die we hier in jaren hebben opgebouwd zijn daarin onbetaalbaar.....

Als je daarna mag kijken naar hun eigen apparatuur en mag waarnemen dat van onderhoud geen enkele sprake is, dan geeft dat een eigen kijk op hun “zekerheden”.

De gel van dagen gebruik zit nog in de ballonnetjes,

waardoor de
gloednieuw
gesponsorde cupjes al
ernstige tekenen van
corrosie vertonen.

En de opgeborgene
kabels vormen een
fantasievolle
"spaghetti".
Klaar om te breken.
Hoe betrouwbaar ben
je dan?

Terug naar het hotel om een half uurtje later door Monica te worden terug geroepen
voor overleg op de nursing school.
Met enkele van haar collega's.
Zij zijn goed georganiseerd.
Monica bleef nog vaak in probleemdetaïls hangen, maar een collega van haar gaf blijk
van inzicht in systemen en visies.
En zij zijn op een positieve manier ambitieus. Zonder materiele "what's in for me".
Komen we in de echte rapportage meer gedetailleerd op terug.
Keuze voor leidende partner op dit moment??????

Nog meer?

Ach.....

Volgertjes van mijn "deeltjes" weten dat we een jaar
geleden 36 kinderen in Techiman en Dormaa met
echo hebben onderzocht.

Acht in Techiman en veertien in Dormaa zijn door
ons aan Save a Child's Heart gepresenteerd om in
Israël te worden behandeld.

Mijn trekken-en-duwen aan die organisatie heeft na
ruim een jaar geresulteerd in vijf kinderen in
Dormaa die daarvoor zijn geaccepteerd.

Op deze foto hoor ik dat één kind uit Dormaa al is
overleden.....

Later vernam ik dat het er al drie van de veertien in
Dormaa zouden zijn.

Ruim 20%!!!!!!!

G.....!!!!!!!

Sorry.

I'm so pissed off.....

Heb met tranen in m'n ogen de rit terug naar Berekum overleefd....

Ik moet hiermee bezig.....

Sorry.....

Weer een litteken in m'n hart.....

Wordt vervolgd....

vrijdag 20 juli 2018

Een dag met tamelijk lange taxiriten.

Twee ziekenhuizen in Sampa.

Een rit van minstens twee uur heen over iets wat meer gat dan weg genoemd mag worden.

Eerst nog een korte stop om naar het sportveld

in het kamp te kijken.

Addison heeft met zijn mensen een gigantisch stuk werk verzet.

Hier moet uiteindelijk een handbal- en volleybalveld komen.

In de school hangt iets kleurigs wat aangeeft dat er wordt gewerkt aan het onderrichten van gebitshygiëne.

Na een twee uur durende rit met de taxi bleek in het Government Hospital in Sampa niemand weer iets te weten van een afspraak!!!!
Of we toch even wilden wachten.....
Intussen kregen we hun ECG-apparaat alvast even in handen.
Zag er goed uit tot de bijbehorende bekabeling werd getoond.

Maken jullie hiermee ECG's???

Uhhhhh.....

Wel eens gedacht dat met dit soort afwezige isolatie de patiënt wel eens onacceptabel onder stroom zou kunnen staan?

.....Nee.....

Oeps!!!!!!!

Onvoorstelbaar.

Uiteindelijk toch nog een kort overleg gehad waarbij men best geïnteresseerd bleek voor ons project.

Er valt hier dan nog veel te doen.

Daarna nog even wat andere apparatuur gezien die ook van een overlijdensacte voorzien kan worden.

Ze zullen eerst moeten investeren in minstens één betrouwbaar en functioneel systeem.

Zonder lunch meteen door naar het Fountain Care Hospital van Isaac Duodu.

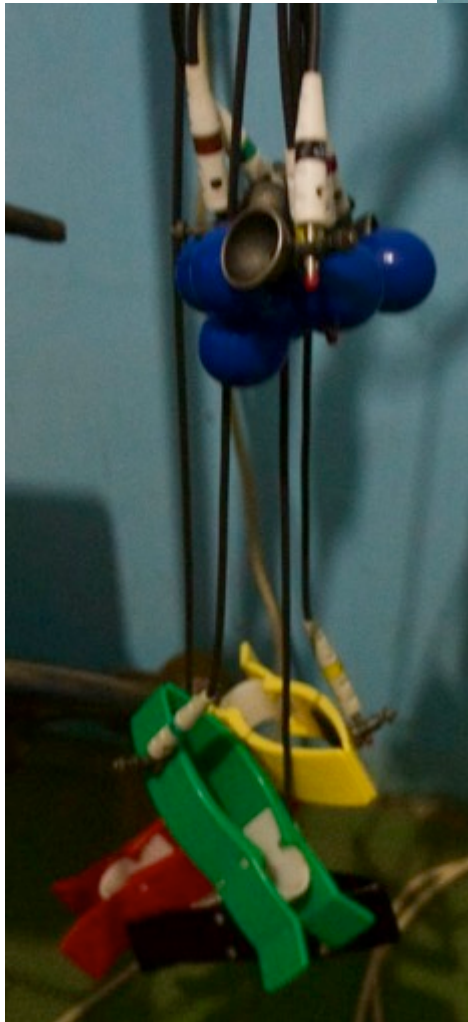

Hem kennen we al van al die kinderen die we vorig jaar hebben geëchoed.

En dus moest er eerst nog even worden geluisterd naar een zwart droppie met een groeiachterstand. Ik kon niets afwijkends beluisteren. Lijkt niet cardiaal.

Hij en zijn team waren eveneens belangstellend voor de cursus. Zijn kliniek beschikt al over een functioneel ECG-apparaat.

Op een oude rollator.....
Kabeltjes keurig aan een standaardje opgehangen.
Met keurig gekuiste cupjes....

Het grote uit Canada afkomstige en gesponsorde
echoapparaat daarentegen was zo dood als een pier en
leek wel een zandbak.
Als apparatuur zo wordt onderhouden?

Tja.....

Daarna nog geruime tijd gesproken over die kwestie van die kinderen die we vorig jaar
hadden gezien en die meer dan een jaar op enig bericht van Save a Child's Heart hebben
moeten wachten.

Zie deeltje van gisteren.
Waarschijnlijk tijdens die
wachttijd al drie overleden.
Ik vrees dat het aantal hoger
is, want uit Techiman heb ik
nog geen bericht.

Op de terugweg de verlate
lunch met sandwiches van
Dora.

Een paar tips.
Verwijder eerst een handvol
satéprikkertjes.
Kijk voor je een hap neemt of
we weer eens een kuil
inrijden, anders steekt er een
achtergebleven stokje pijnlijk
in je muil....
En rollen de witte boontjes
overal rond.
Interessante lunch.

Wordt vervolgd.....

maandag 23 juli 2018

Even weer een kleine update.

Nu vanuit Sunyani.

Zondagochtend heeft Tony Boateng ons naar Sunyani naar het hotel hier gebracht.

Weer even een verandering met Berekum.

Hier wordt een credit card wel geaccepteerd.

De prijzen zijn navenant hoger.

De service niet beter.

Het bier niet kouder.

En een bestelling voor een lunch duurt een anderhalf uur of zo.....

Het bed is prima.

Als je van rijst houdt is het ontbijt goed.

Dus.....

Vanmorgen met onze
"eigen" taxichauffeur naar
Wenchi.

Het zou een rit van drie
kwartier zijn.

Na anderhalf uur bereikten
we derhalve het ziekenhuis
in Wenchi.

Een Methodist Hospital
waar op iedere afdeling
duidelijk iets van een
sponsor was te ontwaren.

En werkelijk, het zag er geordend
en goed onderhouden uit.
Hebben we wel eens anders
meegemaakt.
We hebben geleerd om bij
binnenkomst al dat soort
indrukken te verzamelen.

Onze komst was inderdaad verwacht.

Uiteraard na het eerst Ghanees-tritioneel handen schudden en grappen maken, op
naar de obligate "conference room".

Als altijd voorzien van een veel te grote tafel.

Maar ook hier maakte alles een indruk geordend te zijn en te zijn onderhouden.

Top!

Je start zo'n rondje altijd met het "introduceren" van een ieder. Zouden wij vaker moeten toepassen. Dan dien je het "visitors book" in te vullen, terwijl er meestal wel iemand aanschuift met jasje-dasje en een overdaad aan

telefoons, die ergens op tafel worden gedeponereerd. En dan mogen wij uit de startblokken komen.

Ik moet zeggen, dat we ook daarin deze week aan het groeien zijn, gevoed door de vorige gesprekken. De discussie dit keer was gewoon goed, zeker van Ghanese kant.

Ze zijn oprecht geïnteresseerd.

Ze hebben vorig jaar een apparaat gekregen, waarmee ze wel drie ECG's per maand hebben gemaakt! Of zoiets. Maar het was perfect schoon gemaakt en zo. Met deze kliniek willen we zeker verder gaan.

Veel meer is er deze dag niet te melden. Er is weer veel tijd gaan zitten in reistijd.

Buiten wachtte onze taxi.

En met deze belettering gaat zelfs een rit in Ghana goed....

Door dit soort dorpjes....

Nog even wat plaatjes.
Niet m'n beste, maar wel iets wat een sfeertje geeft.

Tony, als hij denkt, dat we niet naar hem kijken....

En het verschil na een ietsepietsie “aandacht”....

En het hoofdstukje “vervoermiddelen” is een van de boeiendste onderwerpen hier.

De lunch in Sunyani was Ghanees, simpel en overvloedig.
Ik realiseerde me plots, dat ik eind deze week na terugkeer van de zes weken vier weken hier heb doorgebracht.
Ineens kreeg ik vreselijk zin in een zoute haring.
En heus, ik ben niet zwanger.
Kan niet.
Of een bitterbal.....
Een stukje oude kaas.....
Een stukje ossenworst.....
Een glas ijskoude melk.....

Stop!!!!!!

Wordt vervolgd.....

dinsdag 24 juli 2018

De laatste dag in Sunyani met ziekenhuisbezoek.
Zo'n dag begint met een stief kwartiertje wachten in de lounge tot de twee jongens hun opwachting komen maken.
Hotellounge....
En dus moet alles maximaal glimmen....

Terwijl we ruim de tijd krijgen om evenals in het restaurant waar te nemen hoe het deze cultuur lukt om een maximaal aantal mensen volstrekt niets te laten doen....
Wel is het opvallend dat pers en regering (daardoor?) zich nu opwinden als een agent een jonge vrouw met kind in een bank aan het aflossen is geweest.

Wordt zelfs hier al een beetje te gortig gevonden....
Neem voor het hotel een taxi, pers je daar gevierde weer in en waan je vervolgens in DisneyWorld i.p.v. een Ghanese ziekenhuis.

De bezoektijden zijn voornamelijk bedoeld om de patiënten door de familie te laten voeden.

Er is geen ziekenhuiskeuken. Iets teveel Disney..... Mocht je de weg niet weten, er is een professionele informatiedesk aanwezig. Weliswaar onbemand, maar toch.....

Parkeer niet je auto op een speciale parkeerplaats voor de staff!!!!

Maar waarom je bij het volgen van die aanwijzing terecht komt in een dierentuin?????

Ruim voorzien van alle Afrikaanse plastic ingrediënten.....

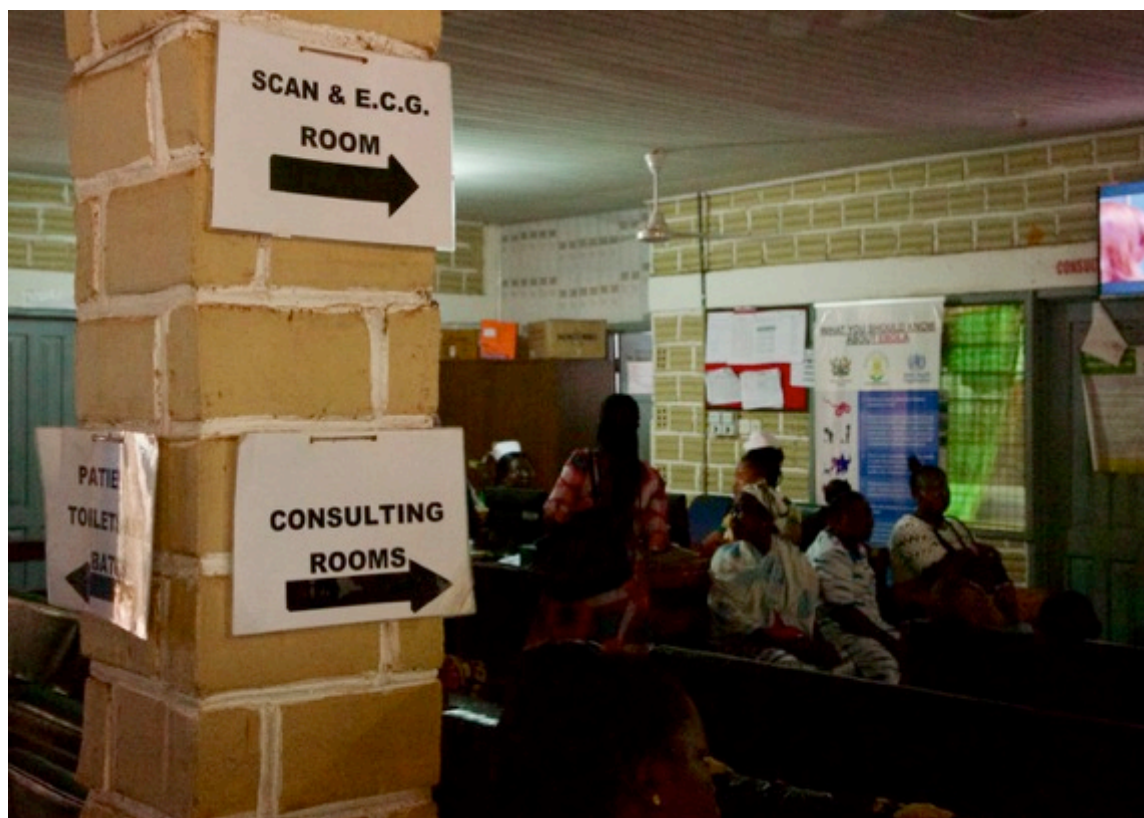

Binnen werden we in een minikantoortje welkom geheten met het al voornoemde ritueel. Emmanuel deed nu het verhaal. Ging prima, hij snapt het! En om eerlijk te zijn, het was het kortste gesprek, maar uiterst efficiënt.

Men gaat meedoen.

Uiteraard daarna de obligate wandeling door het hospitaal naar het ECG apparaat. Volg de bordjes.... Door volle wachtkamers, want er wordt hier echt gewerkt! Goed om te zien.

De Scan & E.C.G. Room was propvol.
Maar het ECG apparaat was perfect onderhouden
en voor het eerst had men de kabels een keer niet
als een spaghetti in een kast gepropt.

En helaas, zoals overal op deze wereld staat in de hoek weer iets te verrotten wat bedoeld is als "ontwikkelingshulp". Een oude echomachine, ergens in de VS in een container gedumpt en hier volmaakt "overleden" verklaard.

Laten we nu eindelijk eens ophouden met het dumpen van ons afval, omdat we daarmee ons gevoel voeden, dat we goed doen.

Terwijl we ons eigenlijk niet willen verdiepen wat er echt speelt en nodig is.

Sorry.....

Kan ik me wel eens over opwinden.

Heb hier iets teveel goedbedoelde materialen zien wegrotten.....

Het laatste ziekenhuis in de reeks.

We hebben naar ons idee een goede basis om te starten.

Tijd om op het ziekenhuisterrein een lokale taxi te enteren.

Van de veronderstelde V8 motor ontbrak niet alleen minstens de helft van de cilinders, ook wat er met de uitstoot in het Ghanese milieu geschiedde had wat meer onderdelen vereist.

Een geluid!!!!!!!!!!!!!!

Veilig geland voor de poort van het hotel.

Er is vandaag nog een meeting gepland met de bisschop.

Die zat alleen een klein beetje in Berekum.

Via onze contacten, de wederzijdse drivers, is geregeld dat we vanavond bij hem thuis zullen worden uitgenodigd.

Inmiddels regent het hier weer eens.

Toen het droog werd is de handel verkast naar de poolside voor wat onze vrienden noemen een "typical obroni lunch". Frietjes!!!!

Geen fraaie foto maar.....

Morgen de 6AM V.I.P. bus naar Accra.....

Wiebelende bolletjes aan de gordijntjes.....

Een screen met elkaar in elkaar meppende adipeuze Ghanezen.....

Kijk er alweer naar uit.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 26 juli 2018

Weer terug in Accra.

Al enkele jaren maken we geen gebruik meer van vliegverbindingen.

Sunyani Airport is niet meer in gebruik voor binnenlandse vluchten en vanaf Kumasi ben je met een taxi nog uren onderweg.

Bovendien is het niet altijd mogelijk alle bagage mee te nemen die wij nodig hebben.

En de tijdswinst met vliegen is hoogstens een uurtje.

Dus.....

De V.I.P. bus.

Ziet er op het eerste gezicht goed uit.

Weet dat de motor soms meer kokend water produceert dan pk's om vooruit te komen.

En de "aankleding" binnen is ongekend....

De stoelen zijn comfortabel.

Al met al niet wat je verwacht als je eerst voor de regen hebt staan schuilen in de "original V.I.P. Office".

De uren durende rit wordt gelardeerd met amusement in de vorm van de ons al bekende vreselijke Ghana soap.

En als die is afgelopen toont men een walgelijke Chinese geweldvolle movie.

Zorg dat je gewoon ouderwets een iPod bij je hebt met je eigen muziek.

Af en toe is er een stop om wat eten in te slaan. Pas na zes uur rijden.....

Tussendoor staat het mannelijke deel van de passagiers achter een tankstation de verf van een muur af te piesen.....

De vrouwen zakken ergens achter een ander muurtje collectief door de hurken.....

Afrika.....

Je zeepje ligt op een uitgehold blokje hout.

Gistermiddag uiteindelijk veilig aangekomen in Somewhere Nice Hotel in Accra. Volgens Tony heerlijk Afrikaans "authentic". Een paar indrukjes daarvan in willekeurige volgorde.

Het nachtkastje is een omgekeerd houten kistje op pootjes.

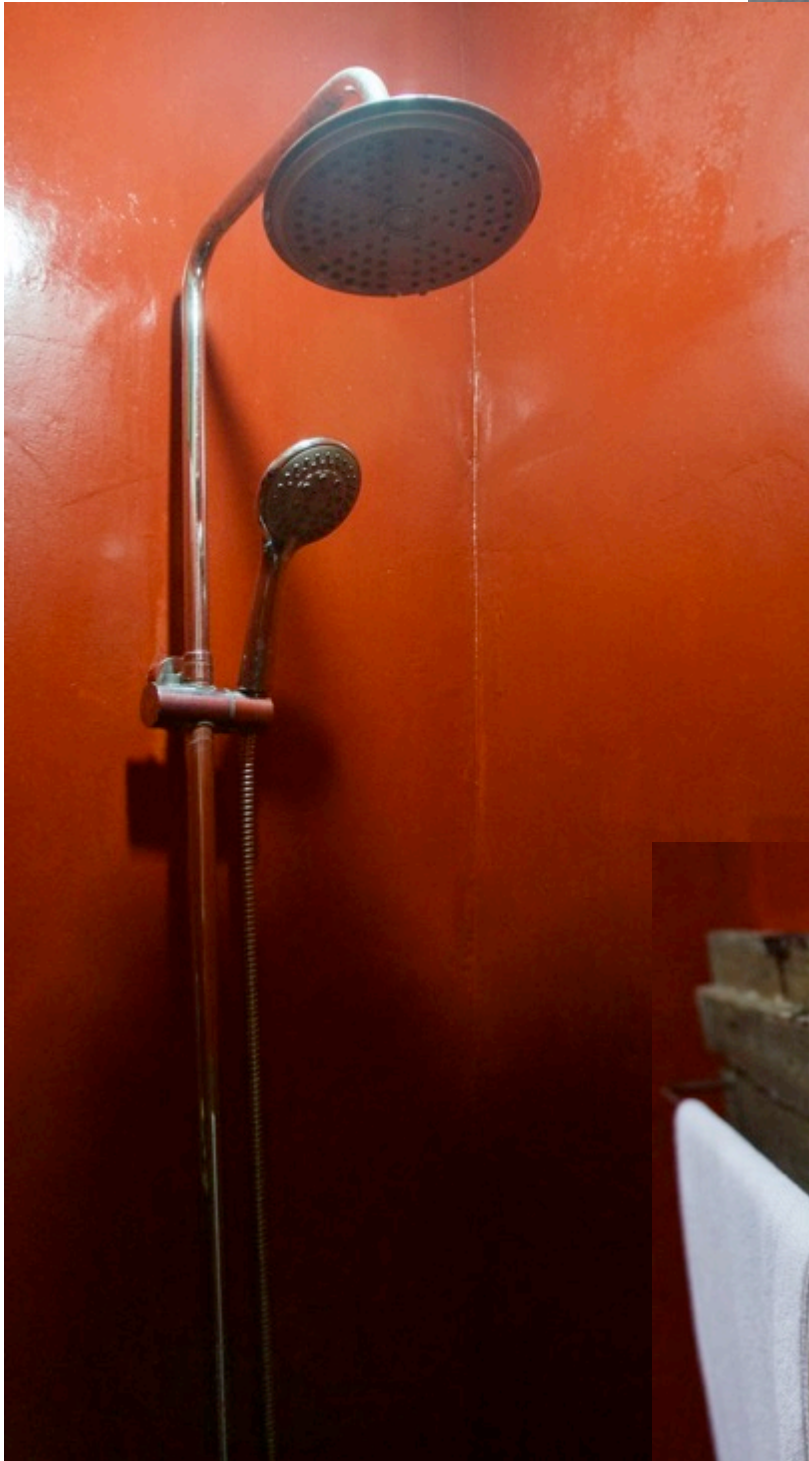

Ook verder toont Afrika te zijn opgebouwd met hout en betonijzer. Maar wel leuk. Echt!!!

Het afval Emmertje is simpelweg een gebruikt blikje.

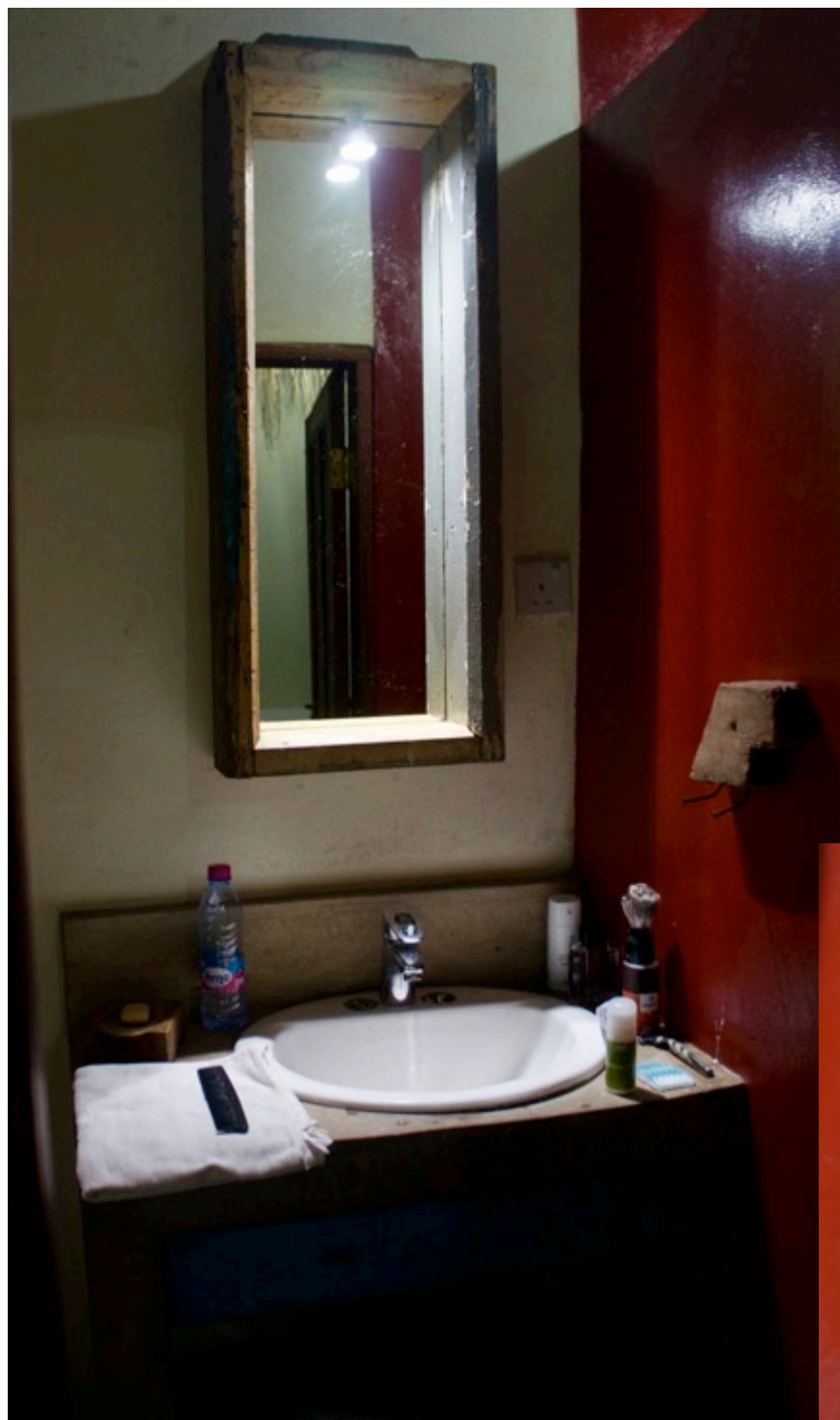

Maar de douche is echt gemaakt van
"douche"!!!!
Met vreselijk heet water.
Verrukkelijk na Berekum....

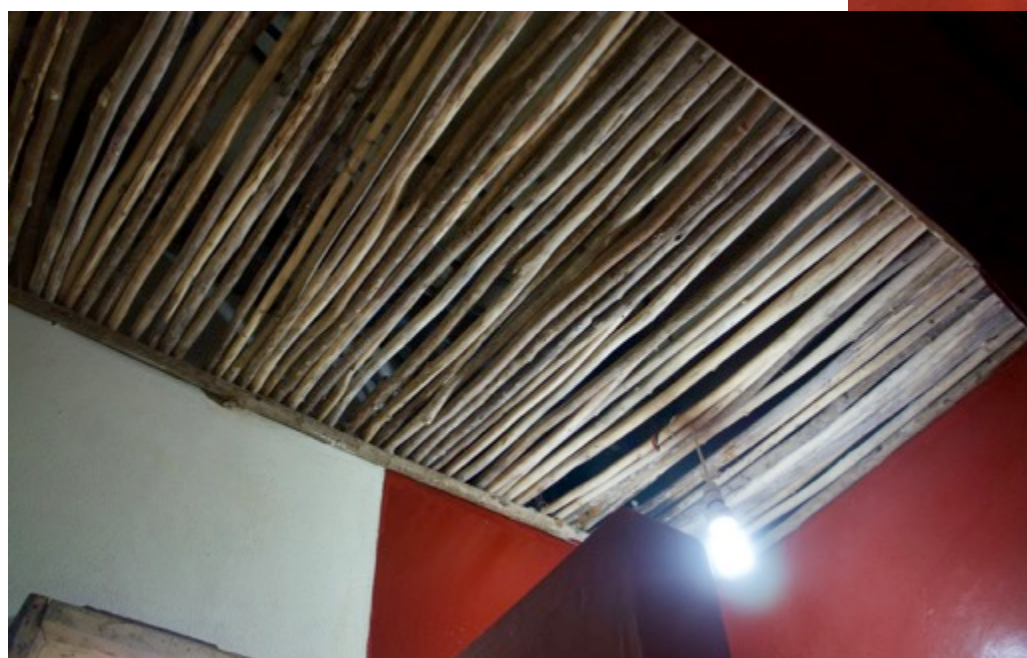

Waarna je je handdoek mag
ophangen van wederom een
product van de firma "Hout- en
Betonwerken".
Met spijkers in de muur
vastgenageld.

Ook de scheer-en-tandenpoetshoek is met deze materialen gerealiseerd.

Gelukkig nu eens geen plafond met glimmende plastic schrootjes.

Sfeervol verlicht met het obligate
“eco-peertje” verpakt in
vlechtwerk....

De lounge toont geen invloeden
van Jan de Bouvrie.
Wel de restanten van het Ghanese
vervoer.
's Avonds mag je hier gewoon
even je voeten op tafel laten
rusten.

Voor dit retro-ontwerp betaal je in Holland waarschijnlijk een vermogen!!!!

's Morgens wordt hier het ontbijt geserveerd. Je sapje in gerecyclede glazen potjes. De koffie is nu eens niet uit een zakje poeder. De pannenkoekjes zijn heerlijk. Evenals m'n omeletje met wat groenten.

Ook onze Ghanese vrienden nuttigen dit, hoewel ze af en toe even op straat een “local breakfast” nodig hebben.
Ghanezen hebben de gewoonte om zich ’s morgens klem te eten en te wachten tot ze weer trek krijgen.
Of zoiets.
Ziet er zo uit:

Ach ja, in Indonesië ontbijt ik ook met nasi goreng.....

De bijeenkomst met de firma die ECG-apparatuur verkoopt, was pool side. Niet zo comfortabel, maar toch.

Eric verkoopt apparatuur maar weet verder niet zo veel van ECG's. Geen probleem. Hij was echter zo duidelijk om te zeggen dat de apparatuur hier alleen werd gekocht om geld te verdienen. Bijna niemand heeft de echte kennis. Een uitdaging.....

Tony en Emmanuel mengen zich steeds meer in de discussie en presentaties.

En tegenwoordig heb je bij iedere discussie een smartphone nodig....

Ze zijn geïnteresseerd, en wij waarschijnlijk ook in hen.

Daarna was het tijd voor iets rehydrerends.
Helaas is het barretje nog gesloten.
De koelkast in het kantoor is echter goed voorzien.

Wachten tot dit open gaat
voor een klein "hapje van
het een of ander"

Onze eerste indruk is, dat deze missie aan alle kanten succesvol aan het worden is.
Met alle problemen die het befaamde "Ghana System" ongetwijfeld nog voor ons in petto heeft.

Dat "Ghana System", waarachter ieder zich hier tracht te verschuilen met de opmerking dat ze niet anders kunnen.

Waarna wij ze, met begrip voor dat "Ghana System", confronteren met het feit dat juist dat systeem de oorzaak is voor de problemen waarvoor zij onze hulp inroepen.

En dus moeten ze een "blend" accepteren van het "Ghana System" en het "European System". Anders zal er hier niets lukken.

En derhalve is het nodig om bij ieder project eerst tijd te investeren om geaccepteerd te worden.

Niet de eerste keer, dat ik zoiets zeg.

En die tijd heb je nodig om eerst het "Ghana System" te begrijpen. Het is zoveel complexer dan een simpel economisch probleem.

Hiërarchie speelt hierin, naar mijn mening, een vreselijk dominant blokkerende rol.

Daarom is die acceptatiefactor in alle lagen van het systeem waarin je actief wilt zijn, zo vreselijk belangrijk.

Start met diplomatie.....

Wij leren iedere keer weer daarin nieuwe dingen.

Heb ik al eens gezegd, dat in "ontwikkelingswerk" jij degene bent die aan het eind het meest heeft geleerd?

En die het meest is veranderd?

Vandaag enkel nog, in een ander kader, een meeting met Augustine van NCS.

Dinsdagavond hadden wij een diner met de bisschop van Sunyani.

Onze partner in de projecten die we in het Fetentaa UNHCR Camp hier doen.

Op dit moment is vooral het landbouwproject actueel.

En dan blijkt dat de diocese in Wenchi een vergelijkbaar project heeft gehad, wat op een paar technische en oplosbare problemen, is mislukt.

In Sunyani hebben ze een Project Development Department!

En wij wisten dat niet!!!!

Gregory heeft het ons nooit verteld.

En de bisschop ook niet.

Het gesprek kreeg daarna een wending naar absolute duidelijkheid.

Eufemisme voor iets wat hij minder leuk vond, maar wel accepteerde, omdat hij toegaf verantwoordelijk te zijn.

Uiteindelijk hebben we afgesproken de grote lijnen van ons project te handhaven, maar e.e.a. te updaten in samenwerking met voornoemd Department.

En dus mag Dirk waarschijnlijk in september nog een keer solo voor een weekje naar Sunyani reizen om alles nog eens tegen dat licht aan te houden.

Ook had hij nieuwe adviezen betreffende het te verkrijgen land.

Waardevol.

Kortom, het is beter om nog eens samen goed naar alle details te kijken, dan een start te maken waarin nu enkele vermijdbare problemen lijken te zitten.

That's life!

En dan is daar nog de kwestie van die kinderen die we mei 2017 hebben geëchood.

Één van de vijf door Save a Child's Heart geselecteerden al zeker dood.

Twee ouders blijken nu een reis naar Israël te hebben geweigerd.

Kwestie van voorbereiding door de lokale dokters?

Maandag heb ik een telefoongesprek met de organisatie in Israël.....

Ik weet het.

Het zijn niet onze kinderen.

Wij zijn niet verantwoordelijk voor het werk van dokters hier.

Maar toch....

Als mijn maatje hier emotioneel wordt bij het horen dat we misschien een paar kinderen van een voortijdig verscheiden hebben mogen redden....

Als ik bij de huidige stand van zaken gisteren even "door het ijs zak"

Waarom kan ik dit plaatje, één van die droppies, niet van m'n netvlies krijgen.....

En dus gaan we door.

Ach, laat een mens, ook op onze leeftijd gewoon onze gedrevenheid hebben.....

Morgen weer naar huis.....

Wordt, later dit jaar, vervolgd.....